

[Axel Kristensen.]

flere folk, der kan udføre det arbejde, som nu er forbeholdt de faglærte. Der er ikke faglærte nok til at løse opgaven, og de faglærte kan kun have eneret til dette arbejde, hvis de er så mange, at de kan udføre nødvendige arbejder; ellers må man lade egnede ufaglærte tage fat, og dette kan meget vel lade sig gøre i ikke ringe omfang. Indenfor industrien sker det, og det tjener de pågældende fagforeninger til ære, at de har medvirket. Boligproblemet, der er et af de allervigtigste problemer, løses kun, hvis man effektivt går samme vej, og lad det være sagt straks, at hvis vi ikke skal have en betydelig arbejdsløshed blandt de ufaglærte i de kommende år, må sagen tages alvorligt op, idet der ikke er det rigtige forhold mellem faglærte og ufaglærte. Dette må naturligvis kun blive en eengangsordning for at få sagerne bragt i orden; senere må der på normal måde uddannes lærlinge. Det vil være helt forkert at sænke vor håndværkerstands stude varigt.

Det væsentlige er imidlertid nu, hvorledes vi får det rigtige gjort. Det er nødvendigt, at Danmark får sine forhold sneret nu. Marshallhjælpen hører op engang. Det gunstige prisforhold mellem korn og foderstoffer på den ene side og æg, flæsk og smør på den anden side vil utvivlsomt blive forringet, og den forholdsvis gunstige økonomiske situation, Danmark står i nu, må derfor udnyttes til at skabe et frit erhvervsliv, således at Danmark også får et sundt erhvervsliv. Kommer vi for sent, vil det svie hårdt i fremtiden.

Vi erkender, at regeringen i dag ikke kan løse opgaverne uden en vis bemyndigelseslov. På den anden side ved vi, at det vil være næsten umuligt at sikre den politik, vi ønsker ført til fjernelse af restriktionerne, ved formuleringer i paragraffer i en lov. Det er et spørgsmål om administration. Vor stilling til dette lovforslag må derfor blive afhængig af, om vi ved at forhandle med regeringen i det kommende udvalg kan få absolut sikkerhed for, at de synspunkter, vi her har gjort gældende med hensyn til, hvad der er nødvendigt, vil blive fulgt af regeringen i dens administration. Jeg har tidligere givet udtryk for, at der for os ikke er nogen større grund til at nære tillid til, at regeringen virkelig ønsker en sådan politik ført.

Det kan lige så godt siges straks, at vi tvivler på, regeringen effektivt tør standse inflationen og stille sine vælgere overfor den situation, at man ikke mere

kan sætte sin løn op i kraft af en underforsyning med arbejdskraft, og at de eksisterende sortbørslønninger må forsvinde. Sortbørslønningerne er lønninger, der ligger ude af ligevægt med de almindelige lønninger, og som derfor i virkeligheden er urimelige overfor den store del af arbejderklassen, der må betale dem gennem deres forbrug. Derfor må de garantier, vi kræver, være meget kraftige. Hvis vi ikke kan opnå en sådan sikkerhed, vil vi ikke se os i stand til at stemme for en bemyndigelseslov til ministeriet, men må overlade det til de partier, der nærer en kvalificeret tillid til dette ministerium, at give ministeriet den magt, det må have. Vi vil ikke tage et medansvar for, at de muligheder, der findes, ikke udnyttes, for vi tror ikke, at mulighederne kommer igen.

Når man læser det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards ordførertale ved finanslovdebatten, synes der heller ikke af denne at udstråle særlig stor tillid til regeringen. Også han beklager sig over, at regeringen ikke på visse væsentlige punkter har søgt samarbejde med rigsdagens partier, og han foreslår, at der skal oprettes et nyt organ, der skal kunne løse opgaverne for regeringen. De konservative foreslår en kommission af erhvervsdrivende til at fremsætte forslag om afvikling af restriktionerne. Jeg må tilstå, at jeg ikke tror på nogen af løsningerne. Det forekommer mig, at begge forslag er et udtryk for mangel på tillid til regeringen. De konservatives forslag vil kun blive en forsinkelse og en skæbnesvanger forsinkelse.

Sandheden er den, at hvis vi skal komme af med restriktionerne, så skal enhver chance, enhver mulighed udnyttes daglig ved bedømmelse af situationen; og det skal ske nu i den tid, der kommer.

Jeg tror, at jeg har brugt det billede før, men for mig ser det ud, som om Danmark befinder sig i et tog, der kører med en vis hastighed. Et andet tog, ladet med Danmarks muligheder for erhvervsfrihed, løber parallelt med større hastighed. På et givet tidspunkt befinder togene sig ved siden af hinanden, og hvis man ikke springer fra det ene til det andet i det øjeblik, de er placeret rigtigt i forhold til hinanden; så vil man aldrig få sprunget, og så er mulighederne varigt glippet.

Det er derfor ikke flere kommissioner eller flere udvalg, der tiltrænges. Der skal ikke snakkes mere, men mulighederne må udnyttes ud fra en virkelig vilje til at skabe et frit erhverv til gavn for hele befolkningen. Men både loven og de konservatives forslag